

Arrest

nr. 352 115 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BAUTERS KOSAKOVSKYY
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 juni 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 mei 2026 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud), thans artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student"

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, § 2 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze

Hierbij wordt meer bepaald verwezen naar artikel 104, § 1 van het KB van 08.10.1981:

De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer :

7° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een masteropleiding, al dan niet gecombineerd met een schakel- of voorbereidingsprogramma te volgen, en hij na het tweede jaar van zijn studie niet minstens 60 credits behaalde;

Overwegende dat betrokkene in het academiejaar 2023/2024 en 2024/2025 was ingeschreven voor een Master in Biochemistry en Biotechnology aan de U-Gent.

Overwegende dat wordt vastgesteld dat betrokkene na twee academiejaren slechts 49 studiepunten heeft behaald;

Overwegende dat betrokkene in het huidige academiejaar slechts is ingeschreven voor 38 studiepunten, zodat er geen sprake is van voltijdse studies (minimum 54 studiepunten) en dat betrokkene zich evenmin in een laatste studiejaar bevindt, waardoor een inschrijving voor minder dan 54 studiepunten niet kan worden gerechtvaardigd.

Overwegende dat na beoordeling van het volledige dossier wordt vastgesteld dat betrokkene in het academiejaar 2024/2025 bovendien afwezig was bij twee examens, en gelet op het aantal behaalde credits en deze afwezigheden, dient te worden geconcludeerd dat betrokkene zijn studies op overdreven wijze verlengt in de zin van artikel 61/1/4, § 2, 6° van de wet van 15 december 1980;

De aanvraag tot vernieuwing van de machtiging tot verblijf als student wordt geweigerd.

Betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden van artikel 58 van de wet van 15 december 1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de "Schending van artikel 61/1/4, §2 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 104, §1 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsverplichting."

Na een aantal theoretische beschouwingen omtrent de geschonden geachte beginselen stelt verzoeker het volgende:

"Artikel 61/1/4, §2 van de Vreemdelingenwetstelt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze."

Artikel 104, §1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 bepaalt vervolgens:

"§1. De minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, §2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer:

7° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een masteropleiding, al dan niet gecombineerd met een schakel- of voorbereidingsprogramma te volgen, en hij na het tweede jaar van zijn studie niet minstens 60 credits behaalde; "

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat het verblijf van verzoeker niet meer kan worden verlengd omdat hij zijn studies op overdreven wijze zou verlengen. Verzoeker heeft na twee academiejaren 49 studiepunten behaald, niettegenstaande dat het vooropgestelde doel minimum 60 studiepunten is.

Bij de bepaling van artikel 61/1/4, §2 Vreemdelingenwet moet opgemerkt worden dat het geen „verplichting inhoudt voor de verwerende partij om een weigeringsbeslissing te nemen over de vernieuwing van het verblijf

van verzoeker. Dit blijkt namelijk uit de bewoording "kan". Uit de lezing van deze bepaling, en in samenhang met artikel 104, §1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 blijkt dat verwerende partij een vernieuwing van verblijf kan weigeren in het geval dat verzoeker na de eerste twee jaren van zijn studie geen 60 credits behaalde. Uit deze bepalingen volgt echter geen verplicht automatisme.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid die gevolgen heeft voor de motiveringsplicht. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel teweegbrengt volstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling en uit de rechtspraak hierover. Echter, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is bijgevolg evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. (1. OPDEBEEK EN A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151)

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekster de vooropgestelde 60 credits niet behaalde. Dit betreft de kern van de eerste bestreden beslissing en dit heeft zeer verstrekkende gevolgen voor verzoekster. Verzoekster heeft inderdaad slechts 49 studiepunten op twee academiejaren behaald. Verzoekster heeft hier echter goede redenen voor. Bovendien moet het volledige plaatje in rekening worden gehouden in de situatie van verzoekster.

Verzoeker was voorzien om te starten aan de universiteit van Sorbonne in Frankrijk om daar een opleiding te volgen die naadloos aansloot bij zijn interesses. Op het allerlaatste moment werd verzoeker dan toch niet toegelaten om aan deze opleiding te beginnen in de universiteit van Sorbonne. Dit was een grote tegenslag voor verzoeker.

Op deze manier is verzoeker heel onverwachts in de UGent terechtgekomen om een masteropleiding aan te vatten. Hij probeerde zich in te zetten, maar door de grote tegenslag dat hij niet kon starten in de universiteit van Sorbonne heeft verzoeker het mentaal heel erg moeilijk gehad. Hij kon zich niet focussen en motiveren om zich in te zetten voor opdrachten, lessen, examens...

Verzoeker kwam in een depressie terecht. Echter door het taboe dat in zijn Indische cultuur heel erg heerst, weigerde verzoeker om over zijn mentale problemen te praten. Om deze reden is verzoeker ook geen psycholoog gaan opzoeken.

Hij heeft wel laten weten aan verschillende docenten en professoren dat hij omwille van mentale redenen niet aanwezig kon zijn op lessen en examens.

Nadat verzoeker na het eerste academiejaar 2023/2024 en 2024/2025 tot tweemaal toe een bindende voorwaarde kreeg omdat hij onvoldoende studiepunten had behaald, schreef hij een brief naar de rector van de Universiteit Gent waarin hij uiteenzette waarom hij zo onvoldoende studiepunten had behaald in dit academiejaar. Hij motiveerde waarom hij zijn masterstudie wenst verder te zetten en belooft dat het op mentaal vlak beter zal gaan en bij gevolg ook voor meer studiepunten zal slagen.

Hij kreeg het voordeel van de twijfel en mocht zijn masteropleiding verderzetten in academiejaar 2025/2026. Aan de puntenverslagen van dit laatste academiejaar is een duidelijke verbetering te zien. Verzoeker heeft aan zo goed als alle examens deelgenomen en is geslaagd voor alle examens waaraan hij heeft deelgenomen.

Verzoeker is op heden volop bezig met de examens van het tweede semester van dit academiejaar, dus kan nog geen resultaten hiervan voorleggen.

Het is bijgevolg duidelijk dat het onredelijk is om het verblijf van verzoeker niet te verlengen omdat hij zijn studies op overdreven wijze zou verlengen. Omwille van de mentale problemen van verzoeker was hij in de onmogelijkheid om opdrachten, lessen en examens te voltooien. Nu zijn mentale problemen volledig opgelost zijn, heeft hij de goeie moed teruggevonden en doet hij zijn uiterste best om vooral zijn opgenomen studiepunten te slagen.

Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker bij het oordelen of zijn verblijf verlengd kan worden, is uiterst onredelijk. Verwerende partij begaat hier bijgevolg een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en tevens de materiële motiveringsplicht.

Daarnaast word aan verzoeker verweten dat er geen sprake kan zijn van voltijdse studies omdat hij in het huidige academiejaar 2025/2026 voor 38 studiepunten is ingeschreven. Verwerende schrijft in zijn motivering hierbij tussen haakjes dat er minstens 54 studiepunten moeten worden opgenomen. Nergens wordt een

wetsbepaling opgenomen waarop deze motivering is gebaseerd. Het is dan ook uiterst onduidelijk voor verzoeker op wat verwerende partij zich heeft gebaseerd om tot dergelijke motivering te komen.

Dat in de motivering niet eens de correcte wetsbepaling wordt vermeld op basis waarvan de motivering is opgesteld door verweerder, houdt dan ook een manifeste schending in van de zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel.

Daarnaast wenst verzoeker te wijzen op het feit dat indien hij te weinig studiepunten zou opgenomen hebben dit jaar, dit enkel en alleen te wijten is aan de werking van de Universiteit Gent en niet aan de eigen wil van verzoeker. Op het inschrijvingsformulier werd door een medewerker van de Ugent zelf verklaard dat verzoeker nog niet aan alle toelatingsvoorwaarden voldoet om de masterproef van 30 studiepunten op te nemen. Om deze reden kon verzoeker enkel voor 38 studiepunten worden ingeschreven in huidig academiejaar.

Verwerende partij had weet van deze informatie aangezien verzoeker dit inschrijvingsformulier heeft overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken wanneer hij de aanvraag tot verlenging van zijn verblijf indiende. Dat verwerende partij dit document en deze informatie gewoonweg negeert, laat staan er een motivering over formuleert, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij.

Daarnaast moet verzoeker enkel en alleen zijn thesis nog afronden volgend academiejaar gedurende het eerste semester. Zijn thesisonderwerp en het laboratorium zijn reeds aanvaard waardoor verzoeker zal afstuderen in februari 2027. Dat verzoeker geen voldoende studievoortgang heeft, is uiterst onredelijk aangezien hij de twee academiejaren waarin hij moeilijkheden ondervond ondertussen op anderhalf academiejaar zal ingehaald hebben.

Gezien de complexe situatie van verzoekster, en de verruimde discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, is het aan verwerende partij om een afdoende motivering te geven die gebaseerd is op alle feitelijke elementen in de situatie van verzoeker. Nooit heeft verzoekende partij een brief ontvangen met de vraag naar extra documenten met oog op het opstellen van een beslissing door verwerende partij. Hoewel verzoeker uitdrukkelijk een mail heeft gezonden met de vraag of er extra documenten dienen aangebracht te worden bij de beoordeling van zijn aanvraag tot verlenging van zijn verblijf. Verzoeker verkreeg hierop een nietszeggend standaard antwoord op. Hierbij schendt verwerende partij haar onderzoeksplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 457). In casu werd niet zorgvuldig tewerk gegaan door de verwerende partij, nu niet geoordeeld en gemotiveerd werd over de volledige situatie van verzoeker. Er wordt geen enkele motivering gegeven over de voorgelegde documenten van verzoeker. Er wordt enkel en alleen een standaardformulering wegens verwerende partij gebruikt. Daarnaast wordt de situatie van verzoeker niet in zijn geheel bekeken en wordt er geen rekening mee gehouden dat verzoeker ernstige mentale problemen had in het academiejaar 2023-2024 en 2024-2025. Ook werd nergens vermeld op welke rechtsgrond verwerende partij zich baseert om te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde om ingeschreven te zijn voor een voltijdse studie.

Ondanks de voorgelegde documenten, het verleden van verzoekster en het geheel van feitelijke omstandigheden, concludeert de verwerende partij zonder meer dat er geen verlenging van het studentenvisum kan verleend worden. Het enige waarop de verwerende partij zich baseert is het aantal credits dat verzoeker behaald heeft in de academiejaren 2023-2024 en 2024-2025 en de hoeveelheid credits hij opneemt tijdens het huidige academiejaar, ondanks het feit dat verwerende partij reeds in vorige aanvragen tot verlenging heeft aanvaard dat hij niet de nodige credits kon behalen door zijn mentale toestand.

Zodoende schendt de verwerende partij artikel 61/1/4, §2 Vreemdelingenwet, artikel 104, §1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en tenslotte de materiële motiveringverplichting.”

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 62, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en het hoorrecht, en luidt als volgt:

“Verwerende partij motiveert in de bestreden. beslissing dat verzoeker de vooropgestelde 60 credits niet behaalde en niet voor voldoende credits is ingeschreven in huidig academiejaar. Dit betreft de kern van de bestreden beslissing en dit heeft zeer verstreckende gevolgen voor verzoekster. Verzoekster heeft inderdaad 49 credits op twee academiejaren behaald. Verzoeker heeft hier echter goede redenen voor. Bovendien moet het volledige plaatje in rekening worden gehouden in de situatie van verzoekster.

Artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.”

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren. Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen zou verwerende partij bijgevolg vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing de ontwerpbeslissing met motivatie moeten overmaken aan verzoeker, zodat die de relevante informatie kan overmaken met oog op het behouden van zijn verblijfsrecht.

In casu heeft verzoekende partij in oktober 2025 een verzoek tot verlenging van haar verblijf ingediend bij de stad Gent. Verzoeker heeft hierbij alle nodige documenten overgemaakt die noodzakelijk zijn om de aanvraag ontvankelijk te verklaren. Verzoeker heeft nooit een brief ontvangen waarin om meer documenten gevraagd werd. Hoewel verzoeker zelf initiatief nam en een mail stuurde op datum van 29 maart 2026 naar de bevoegde dienst om na te vragen of hij extra documenten of informatie diende over te maken met betrekking tot de aanvraag tot verlenging van zijn verblijf, heeft verwerende partij hier inhoudelijk niet op gereageerd. Verzoeker ontving enkel en alleen een antwoord op datum van 30 maart 2026 waarbij op gestandaardiseerde manier werd geformuleerd dat hij enkel diende te wachten op de nakende beslissing.

Verzoeker heeft tevens nooit een mededeling ontvangen dat verwerende partij overwoog om zijn verblijfsrecht niet te verlengen omwille van de vooropgestelde redenen in de bestreden beslissing. In het administratief dossier is er ook geen spoor van een dergelijke brief die aan verzoeker werd verstuurd.

Verzoeker was bijgevolg niet op de hoogte dat er een kans bestond dat zijn verblijfsrecht niet zou verlengd worden. Indien hij wel een dergelijke mededeling zou ontvangen hebben, zou hij de kans hebben gekregen om zijn persoonlijke situatie die invloed heeft op zijn studies grondiger uiteen te zetten. Verzoeker heeft bijgevolg de kans niet gekregen bijkomende concrete en nuttige elementen te doen gelden in het beslissingsproces.

Verwerende partij begaat bijgevolg een schending van artikel 62, §1 Vreemdelingenwet en het hoorrecht.”

2.3. De bestreden weigeringsbeslissing steunt op artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

[...]

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze;

[...]

De Koning bepaalt de gevallen waarin de student geacht wordt zijn studies op overdreven wijze te verlengen, zoals bedoeld in het eerste lid, 6°.”

In casu wordt verwezen naar artikel 104, § 1, eerste lid, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer:

[...]

*7° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een masteropleiding, al dan niet gecombineerd met een schakel- of voorbereidingsprogramma te volgen, en hij na het tweede jaar van zijn studie niet minstens 60 credits behaalde;
[...]"*

Verzoeker betwist niet dat hij na twee academiejaren slechts 49 studiepunten heeft behaald, zodat is voldaan aan het in artikel 104, § 1, eerste lid, 7°, van het Vreemdelingenbesluit omschreven geval, en de verwerende partij dus op deze grond alleen al kon besluiten dat verzoeker zijn studies op overdreven wijze verlengt. De verwerende partij heeft het daar niet bij gehouden en heeft ook nog de afwezigheid van verzoeker bij twee examens vastgesteld. Ook dat wordt door verzoeker niet betwist. Gelet op deze determinerende vaststellingen is de verwijzing naar het feit dat verzoeker in het huidige academiejaar slechts is ingeschreven voor 38 studiepunten een overtuigend motief, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van zijn kritiek erop.

Verzoeker wijst op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij bij de weigering van de aanvraag tot vernieuwing en op psychologische problemen die zijn beperkte studievoortgang zouden verklaren. Hij verwijst naar berichten ten aanzien van medewerkers van de universiteit en een beroep tegen de weigering tot inschrijving omwille van het niet voldoen aan de bindende voorwaarden waarin hij wijst op zijn mentale toestand. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt evenwel vast dat deze stukken door verzoeker niet werden overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van de aanvraag, zodat zij er geen rekening mee kon houden. Verzoekers bewering *“dat verwerende partij reeds in vorige aanvragen tot verlenging heeft aanvaard dat hij niet de nodige credits kon behalen door zijn mentale toestand”* vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. De Raad kan, bij de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, met deze na de bestreden beslissing aangebrachte stukken ook geen rekening houden. Daarenboven legt verzoeker geen enkel objectief begin van bewijs voor dat zijn bewering dat mentale problemen zijn studievoortgang in de weg zouden hebben gestaan, zou ondersteunen. Zijn argument dat hij geen psychologische ondersteuning heeft gezocht omdat dat taboe zou zijn in zijn cultuur kan dat niet vergoelijken. In die zin toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij zijn argument dat hij, hangende de behandeling van zijn aanvraag, had geïnformeerd naar de stand van zaken bij de verwerende partij en daarbij ook had gevraagd of hij nog bijkomende stukken moest neerleggen, waarop hij slechts een gestandaardiseerd antwoord zou hebben ontvangen. Hij toont immers hoe dan ook niet aan dat hij objectieve elementen had kunnen bezorgen die zijn bewering over zijn mentale problematiek konden ondersteunen.

De vaststelling dat verzoeker na twee academiejaren onvoldoende credits behaalde, vloeit rechtstreeks voort uit de toegepaste bepalingen en uit zijn studieresultaten. De weigering tot hernieuwing van de machtiging vloeit bovendien voort uit de hernieuwingsaanvraag van verzoeker, waarbij het hem toekwam de gegevens aan te brengen die zijn aanspraak op de hernieuwing konden ondersteunen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij nog bijkomend moest worden gehoord of dat de verwerende partij verplicht zou zijn geweest om hem een ontwerpbeslissing met motivatie over te maken zodat hij daarop zou kunnen reageren met relevante informatie met het oog op het behoud van zijn verblijfsrecht. In de mate dat hij zich beroept op artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de beslissing tot weigering van de hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student in toepassing van artikel 61/1/4 van de Vreemdelingenwet niet valt binnen het toepassingsgebied van artikel 62, §1 van de voornoemde wet (cfr. RvS 13 september 2022, nr. 254.463).

De Raad komt tot de conclusie dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij, op grond van de toegepaste bepalingen en de informatie die haar ter beschikking was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat betrokkene zijn studies op overdreven wijze verlengt en dat de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf als student wordt geweigerd. Verder is niet aangetoond dat het hoorrecht werd geschonden of dat niet afdoende werd gemotiveerd.

2.4. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op éénendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

S. VANDEVORST,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS